

ger over »administrativt bøvls«, der har præget debatten, har været baseret på forkerte forudsætninger.

Det samme gælder Det Kommunale Kartels udmeldinger, da grundlaget for Kartellets skøn over de administrative udgifter synes at være baseret på en helt grundlæggende misforståelse.

Som bekendt blev der i forbindelse med aftalerne om kommunernes økonomi i 2002 givet en varig, årlig bevilling på 500 mill. kr. til ældreområdet. Bevillingen skal dels dække omkostningerne ved implementeringen af de nye regler om frit valg, erstatningshjælp m.v., der blev vedtaget i maj 2002, dels gå til et generelt kvalitetsløft til ældreområdet. Der blev i forbindelse med lovens vedtagelse alene »øremærket« 162 mill. kr., der skal dække de ekstra udgifter, kommunerne får ved at skulle sikre erstatningshjælp ved aflysninger.

Når Det Kommunale Kartel angiver, at »Resten af ressourcerne må derfor forventes at gå til administration af ordningen« er det udtryk for en dobbelt misforståelse. Dels fordi den samlede bevilling altså ikke er øremærket til frit-valgsloven. Og dels fordi en stor del af de administrative omkostninger ved frit valg er omstillingsomkostninger, der – i modsætning til bevillingen – kun må forventes at påvirke kommunernes økonomi i en kortere overgangsperiode.

Afslutningsvist vil jeg desuden bemærke, at jeg synes det er noget useriøst når Det Kommunale Kartel allerede et halv år efter lovens ikrafttrædelse laver fremskrivninger på, og vurderinger af, frit-valgs-ordningens succes. Det ville klæde både Kartellet og lovgivningens øvrige kritikere at give den nye ordning tid til at virke, inden den skydes ned. Der er trods alt tale om en grundlæggende omlægning af et af de væsentligste velfærdsområder, og der er ingen rimelighed i at forvente, at en sådan omstilling skal kunne fuldføres på stort set ingen tid.

Spm. nr. S 3732

Til justitsministeren (24/6 03) af:

Inger Bierbaum (S):

»Mener ministeren det er rimeligt, at en bidragsyder, der yder børnebidrag efter en afgørelse foretaget af et dansk statsamt til en bidragsberettiget, der på afgørelsens tidspunkt bor i Danmark, kan blive tvunget til at betale et langt hø-

jere børnebidrag, blot fordi bidragsberettigede vælger at flytte til et andet land, hvor børnebidragssatserne er højere?«

Begrundelse

En bidragsyder er af den norske stat blevet tvunget til at betale et børnebidrag, der er ca. 3 gange højere, end hvad han betalte, da bidragsberettigede boede i Danmark. Problemstillingen ligger i, at bidragsyderen ikke har haft nogen indflydelse på om bidragsberettigede flytter til Norge og således uforskyldt bringes i den håbløse økonomiske situation. Konsekvensen af denne sag – såfremt ministeren finder den norske stats procedure korrekt – er, at bidragsydere i fremtiden således ikke kan planlægge deres økonomi, men blot kan håbe på, at bidragsberettigede ikke vælger at flytte til et land, hvor børnebidraget er højere, end det er i Danmark.

Svar (7/7 03)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Baggrunden for henvendelsen er ifølge begrundelsen for spørgsmålet en konkret sag, hvor den bidragsberettigede er flyttet til Norge. I Norge har de norske myndigheder forhøjet det børnebidrag, der var fastsat efter danske regler, og har pålagt den bidragspligtige, der er bosat i Danmark, at betale et børnebidrag, der er ca. 3 gange højere end det danske bidrag.

Spørgsmålet om norske myndigheders internationale kompetence til at træffe afgørelse om børnebidrag i forhold til en person, der er bosat i Danmark, er reguleret i konvention af 16. september 1988 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Lugano-konventionen).

Lugano-konventionen udspringer af samarbejdet i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab. Formålet med konventionen er bl.a. at forenkle formaliteter vedrørende gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser.

Konventionen er i kraft mellem Danmark og følgende lande:

Belgien, Finland, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Island, Italien, Luxembourg, Norge, Polen, Portugal, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tyskland og Østrig.

Det følger af Lugano-konventionen, at en bidragsberettiget, der har bopæl i Norge, i situa-